

i alt Fald med store Betæneligheder, man her i Thinget gif dertil. Men jeg tillæber mig, da man jo endnu staar i det Uklare og ligesaa vel kan henvende Tanken paa den ene som paa den anden Beskatning, at henlede Opmærksomheden paa en Beskatning af Ol, særlig bairersk Ol. Dette har været for før, og jeg har ikke nogen Tvivl om, at den høitærede Finantsminister vil faae omtrent Enstemmighed her i Thinget for en saadan Lov, hvis den praktist lader sig gjennemføre. Der er Spørgsmaalet: kan en saadan Lov praktist gjennemføres. Jeg tror derfor, og dermed vil jeg slutte, at selv om det ikke kunde lykkes den ærede Finantsminister i den tilbageværende Del af denne Session at faae en Lov om denne sidste Sag gjennemført, nemlig om Beskatning af Ol, særlig af bairersk Ol fordi de nødvendige Forarbejder jo ikke ere tilstede, kunde Ministern, hvis han forøvrigt selv havde nogen Tro paa den praktiske Gjennemførelighed af en saadan Lov, med Høilighed tage mod den foreliggende Lov, vi nu ville vedtage, thi der vil vistnok ikke mod selve Beskatningen af bairersk Ol reise sig nogen Indvending herfra. Det tror jeg, man kan sige paa Forhaand.

Winther: Det er forunderligt nok, at der ikke er Nogen, der har talt om en anden Kompensation, naar endelig en saadan skal til overfor denne Skibsafgifts Afstæffelse. Det forekommer mig, at de Ting, man paapeger som egnede til at beskattes, ere allesammen saadanne, at Afgiften paa dem paa en eller anden Maade navnlig kommer til at tyngge paa den store Mængde af Befolkningen, dem, som have mindst Raad til at betale. (Stemmer: Bairersk Ol!) Bairersk Ol drikkes ogsaa af Smaaafolk. Overfor dette Spørgsmaal om bairersk Ol, ser jeg jo nok, at det er en Rigdomstilbe, som kan frembringe Millionærer. Det har jeg ganske vist lagt Mærke til; men det kan dog være, at det er u vigtigt at lægge en Sat paa bairersk Ol, fordi der derved vilde fremtalbes store Bæmskeligheder for Olproduktionen i det Hele. Men hvad jeg vil tillade mig at pege paa som en naturlig Kompensation, naar man gaar til en Afgiftsaffæffelse, der væsentlig vil komme dem tilgode, som ere Noget, er en Indkomstskat, der blev lagt paa dem, som kunde taale at bære Skatten. Det er min Overbevisning, at det vilde være den rigtige Wei at gaa, naar man endelig skal tale om en Kompensation. Men paa den anden Side ser jeg ikke, hvorfor man skal tale om en Kompensation, naar Statskassens Status er, som den er. Det forekommer mig derfor, at man skulde lade Kompensationsspørgsmaalet falde bort og holde sig til Loven selv. Hvad man vil gjøre, naar Lovforslaget kommer tilbage i en anden Skikkelse, bliver et Spørgsmaal, som man til den Tid kan tage under Overveielse. Det behøve vi ikke nu at fysiselfætte os

med. Nu have vi kun med Lovforslaget at gjøre, som det ligger for; der er jo intet Endringsforslag stillet. — Jeg havde ikke villet begjære Ordet i denne Sag; men da jeg hørte, at alle de nye Indtægter for Statskassen skulde hentes fra den store Masse af Befolkningen, forekom det mig at være en naturlig Indsigelse, som jeg her er fremkommen med.

Finantsministeren (Strup): Det forekommer mig, at der fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) blev udtalt en Tvivl om, hvorledes jeg vilde stille mig overfor Lovforslaget paa et senere Trin. En saadan Tvivl synes mig egentlig ikke berettiget. Den Udtalelse af mig ved Sagens 2den Behandling, som findes i Folkethingstidenden Sp. 2163, gif ud paa, at jeg ikke vilde kunne gaa ind paa nogen betydelig Reduktion i Statens Indtægter, saa længe de nødvendige Statsudgifter endnu ikke vare definitivt fastsatte. Jeg udtalte, at, indtil dette var slet, vilde jeg fastholde mit Standpunkt: ingen betydelig Reduktion i Statens Indtægter. Det forekommer mig, at denne Udtalelse ikke lader nogen Tvivl om, hvorledes jeg vil stille mig overfor dette Lovforslag ogsaa paa dets senere Trin. Denne standhaftige Fastholden gjælder naturligvis ikke blot min Stilling overfor dette Thing, men lige saa fuldt min Stilling overfor det andet Thing; derom kan der fornuftigvis ikke være nogen Tvivl efter Ordlyden af, hvad jeg har sagt. Det er jo ganske klart, at, naar man lider af et for stort Overflud, saa er der to Maader at blive af med det paa. Den ene er at formindste sine Indtægter — Noget, som sjældent tiltaler i alt Fald private Folk —, den anden er at forøge sine Udgifter. Denne sidste Wei har den nuværende Regjering gjentagne Gange opfordret Repræsentationen til at gaa, uden at det hidtil paa væsentlige Omraader er lykkedes at komme i Overensstemmelse med Repræsentationen derom. Det er selvfølgelig dette, jeg har sigtet til ved mine Uttringer om, at indtil den Tid gaar jeg ikke ind paa nogen betydelig Reduktion i Statens Indtægter. Jeg haaber, at disse Ord maa være saa tydelige, at der ikke kan være for Fremtiden nogen Misforstaaelse af min Stilling overfor Sagen. — Det har jo ikke saa særdeles Meget at betyde, naar man staar i Begreb med at kaste en Statsindtægt overbord, om Beløbet er mellem 6 og 700,000 Kr. eller mellem 7 og 800,000 Kr. I og for sig har det ikke saa overmaade Meget at betyde, men da der er blevet reist Tvivl om, hvorvidt ikke en Angivelse fra et æret Medlems Side om, at Indtægten af denne Afgift var mellem 7 og 800,000 Kr. var for høi, skal jeg tillade mig at erindre om, at i Aaret 1875 udgjorde denne Indtægt 772,000 Kr., i Aaret 1876 udgjorde den 736,000 Kr., i Aaret 1877 udgjorde den 749,000 Kr. Jeg beklager, at jeg ikke har